

kejših zemeljskih plastij vodo váse, ki se nabira potem v deblu. Mar-sikatera vsakdanja prikazen nam potrjuje, da je lesnati del rastlinski pravi vodnjak in regulator za prevajanje sokú. Lahko n. pr. opazu-jemo, kakó poredkoma véne veliko drevje ob suši, dasi izhlapeva ne-neprestano obilo vode iz listja, in sicer zategadelj, ker je v deblu in vejah veliko vode; šele tedaj, kadar ta poide, listje véne. Vse drugače je to pri zelnatih rastlinah. Pri buči n. pr. opazujemo iz lahka ob toplih solnčnih dnevih na ovenelem listji, da izhlapí več vode, nego je morejo posrkati korenine. (Dalje prihodnjíč.)

Pri slovesi.

»Pošiljal bodem ti pozdrave«,
Takó mi rekel je v slovó,
»Po ptičkah vsak dan iz daljave«,
Potem mi stisnil je rokó.

Odšel čez pólja in planine
Mož ljubček je med tuji svet —
Goré med nama in doline,
Nazaj ga ni že mnogo let.

Žgolí mi ptiček pesmi svoje,
Pozdrava pa ne izročí;
Poslušam ga in vém, kaj póje:
Vém to, da ljubček zvest mi ní! . . .

Alenka.

Pravljica.

Življenja, čuj, pravljica v srci speča,
Prihaja méni često iz srcá,
Ko spev iz davnih časov se glaseča,
Čaróbná je pravljica tá:
»Otrók prežil si dóbo sreče zláte,
Obráz od toge solz ní bil rosán,
Vsak hip je sipal nove sreče náte —
A dóba ta — oh, sèn cvetán . . .

V življenje stopil jasnega si lica,
Redkejši vedno bil je sreče sòj,
Z očesom rósniim zrl, kakó krivica
Ostavlja zmagovalka bòj.
Osível mož . . . Užaljen, samcat toži:
Sam v starosti ostál, nezgóde sin,
Zamrle nádeje ko cvetje roži,
Zamrl jedino ní — spomin . . .

Življenja ta pravljica, v srci speča,
Prihaja méni često iz srcá,
Ko spev iz davnih časov se glaseča,
Čaróbná je pravljica tá . . .

Rástislav.

